

JOAN F. MIRA

*“Tots contents: fins el
senyor Josep Piqué
diu que li pareix bé.
I a mi també:
Catalunya és una
nació, començarà
solemnement
l'Estatut. Però llavors,
implacablement,
si Catalunya és una
nació, la nació
catalana és Catalunya:
la Catalunya que
defineix l'Estatut.
Elemental, diran
vostès, pura lògica”*

Comunitat, nació, no res

Aquest article, o un de semblant, em toca escriure'l, per desgràcia, almenys una vegada l'any. L'article de la qüestió de noms que als valencians ens ha tocat patir: des dels temps de la infausta divisió provincial, amb el nom de València convertit en província, el Regne que no es pot restaurar sense corona, el País que van assassinar a consciència entre Lerma i Abril Martorell, la *Comunidad* que s'inventaren i que ja és d'ús corrent, comunitat sense país, comunitat ni tan sols valenciana, no res. Acabe de llegir que el PSOE, que ací gosa encara, segons com i quan, presentar-se com a PSPV, celebra aquests dies el seu congrés regional valencià sota el lema “El nostre compromís, la Comunitat”. Perfecte: la secció regional es diu “del País Valencià”, el congrés que celebra porta pomposament el nom de “Nacional”, i el lema ja l'acaben vostès de llegir. Camí cap al no res: camí conscient, metòdic, cap a la dissolució. Alguns dels qui celebraran aquest congrés, fa molts anys cridaven, com jo mateix, allò de “País Valencià, lliure i socialista”. Molt bé, perfecte, ha passat més d'un quart de segle: socialista pareix que no pot ser, perquè els temps han canviat i no com imaginàvem. Lliure tampoc, no cal que els diga per què. Però ja és excessiu que tampoc pugua ser ni valencià ni país: no és que no pugua, és que no volen que ho siga. I ara ho acabarem d'arrodonir “with a little help from our friends”, si la reforma de la Constitució Espanyola incorpora —com sembla que ens amenacen des del partit socialista espanyol i català i els seus aliats estratègics— els noms de les comunitats autònomes: d'aquesta manera, l'engendre onomàstic, la ruïna del nom, la desgràcia, la vergonya, el projecte de destrucció del meu país, tindrà un lloc perpetu en el text espanyol, serà immutable, i qualsevol altre —per exemple el nom propi— serà prohibit com a enemic de la Constitució, fora de la llei suprema. Adéu, ja hem begut oli: oli de ricí. La dissortada matèria encara pot anar a pitjor si els nostres *friends* ens ajuden una mica més a enfonsar-nos: com ara si prospera la proposta del president Maragall i els seus aliats, segons la qual la reforma de la Constitució inclouria la consideració expressa de “nacionalitats” per Catalunya, Euskadi i Galícia, i la resta, com el País Valencià que no és país ni és res, a fer-se fotre eternament, al sac de les simples regions espanyoles, i això per nova força constitucional. Diu el diari que l'argument a favor d'aquesta distinció expressa és que, segons la proposta portada de Barcelona a Madrid, “alguna diferencia debe existir entre las comunidades que tienen lengua propia y tradiciones robustas y las que no”. De manera que ja saben vostès què és allò que al País Valencià no tenim, amb gran descans del PP, del PSOE i potser d'algú més.

També he llegit que en els textos que ara es comencen a debatre amb vistes a la reforma de l'Estatut de Catalunya (aquesta reforma que qualsevol de vostès pot fer personalment quan passe l'autobús), hi ha la proposta d'incloure la denominació i concepte de nació. Em sembla perfecte: l'Estatut dirà, doncs, que Catalunya és una nació, la Constitució dirà que la nació és Espanya, però no passa res. Tots contents: fins el senyor Josep Piqué diu que li pareix bé. I a mi també: Catalunya és una nació, començarà solemnement l'Estatut. Però llavors, implacablement, si Catalunya és una nació, la nació catalana és Catalunya: la Catalunya que defineix l'Estatut. Elemental, diran vostès, pura lògica. Però un dels partits que sosté aquesta reforma i propugnarà el nou Estatut, afirma formalment que la nació catalana inclou també, almenys, les Illes Balears i el País Valencià. Suppose que vol dir el que jo en dic “nació política”, que és el fonament del nacionalisme polític i dels qui se'n reclamen, i l'única que pot tindre límits institucionals i administratius. Vejam, per tant, com resolen l'oxímoron: allò que els escolàstics, amb molt de seny, en deien *contradictio in terminis*. En tot cas, les víctimes, com sempre, serem els valencians. Amb molta ajuda dels nostres *friends*.